

Pomázi Adél

EGY JÓSNŐ VALLOMÁSAI

25. Megölte a feleségét!

Piran, 2022.

Amikor Isaac elhagyta a családját Klotildért, átköltöztek együtt a szigetre, és Klotild pénzén fillérekért vettek itt egy házat, amit Isaac választott. Felújította a két kezével a szerelmi fészket, amelyet a saját képükre formáltak. Minden szeghez emlék fűződik, szerelmük beteljesedésének emléke. Közös kutyájuk lett, közös gyerek helyett, mert Klotild nem akart. Azt mondta, minden csecsemő egyforma, és köszöni szépen, ő egyet se kér az egyforma fejükből. Isaac se akart tőle gyereket, volt már neki négy, de ettől eltekintve feltettek egy lapra mindent.

Eljöttek az iskolából, ahol Isaac igazgatóhelyettes volt. Klotild itt tanított, ifjú, vidékről a fővárosba költöző, tenyeres-talpas, ambiciózus tanítónőként, hatalmas, fonnyadt mazsola nagyságú szemölccsel a bal szeme csücskében. Mintha a vasorrú bába ifjú kiadása tanított volna alkímia helyett kémiát, a szeme se állt jól ettől a szemölccstől, ami mögül sunyin lesett a világra. Nem volt szép, de csúnya sem, észrevehetetlenül átlagos volt leginkább a külseje, kiemelkedően rafkós viszont a belseje. Leoperáltatta bal szeme csücskéből a barna szemölcsöt, majd elcsábította a boldogtalan házasságban élő kollégát. Ezzel a két hadművelettel átalakult azzá, aki lenni akart.

Kisvárosi életéhez képest, a belvárosi, művelt, zsidó család, az Isaac-é felemelkedést jelentett. Isaac testvére az ország első számú szívdoktora, és Klotild büszke a rokonságra. A pénz és a kultúra evidencia a világukban, beleszülettek. Míg Isaac testvére megteremtette ennek folytatását, saját jogán magának, Isaac leamortizálta az örökségét.

A rossz házasságában magányosan kesergő Isaac elcsábítása nem volt bonyolult hadművelet. A felesége megcsalta, ő megbocsátott, és a negyedik gyermek e megbocsátás gyümölcse. De valahol útközben asszonya alkoholista lett. Boldogtalan volt a munkájában, az újságírásban, mert a politika kihúzta alóla a talajt. Isaac szerint ebbe rokkant bele. Nehéz elhinnem, ennyi elég ahhoz, hogy valaki alkoholistává váljék. De nem voltam ott, és nem is

értek hozzá, azt tudom csak, hogy a családjá holocaust túlélő. Ide vezetném inkább vissza, rejtett, második generációs traumára azt, hogy Marína nem bírta el az életet.

Isaac, mert megcsalták, és mert a neje alkoholista volt, úgy érezte, joggal keres egy kis boldogságot máshol, és a vidéki tanítónő ezt kínálta tálcán: a lopott boldogságot. Ő elfogadta, de nem akart kilépni a családból. Ma is szereti hangsúlyozni, elmondja ezerszer.

– Eszemben sem volt elválni miatta!

Valamiért büszke erre, pedig nem jó pont nálam. Mért lenne emberibb csálni menekülésből, mint szerelemből?! Ugyanakkor több házasság felől hallottam már ezt a fajta érvelést: ha csak a szexért lép félre, az nem hűtlenség, hisz nem érinti a családot. Ám Isaac, sajátosan értelmezett őszinteségből vagy revansként, otthon elmondta, hogy van valakije. Marína összeroppant.

A finom lelkű Isaac nem akarta elhagyni betegét, ezért kivárta, míg egy kicsit jobban lett, és egy javulási fázisban hagyta el a családi fészket, négy fiókájával együtt. Azt mondja, azért, mert a fia kijelentette, hogy „egyikőtök költözzön el”.

– Könnyű döntés volt, mert nem én döntöttem. A gyerek megmondta, mit csináljak.

Mai napig ezzel magyarázza, hogy otthagya négy gyermekét az alkoholista anyjukra. A legkisebb még nem volt iskolás.

Ettől kezdve boldogan élt Klotilddal, a szigeten. Közös üzletet nyitottak a faluban, ugyancsak Klotild pénzén, egy gazdaboltot, hogy „elbarikádozzuk magunkat a külvilágtól”. Egyforma ruhákat kezdtek hordani, ezzel is képviselve az összetartozásukat. Harsány ruháik, kétszemélyes identitásuk zászlaja lett. Isaac is vett egy házat a szigeten, egy lekoppant parasztházat a falu közepén, a főtéren, amit annyira újított csak fel, amennyire muszáj volt ahhoz, hogy odaköltöztethessék a boltjukat. A hosszú épület hátsó része romos, de az első szobákat egybe nyitotta, és itt helyezték el az árujukat: szöveget, csövet, permetszert, egér- és patkánymérget.

A méregáruláshoz külön engedély kell. Méregszakértelem. Ez csak a kémia szakot végzett Klotildnak van. Az ő engedélye nélkül nem árulhatnak patkánymérget. Pedig a pénz abból jön, mondja Isaac, nem abból, hogy elad napi tíz csavart. Klotild a helyi méregáruslány, a szó szoros értelmében. Ez a profilja! Amibe bevonta Isaac-ot.

Együtt alkotnak egy mérgező párt.

Isaac időközben elvált, a felesége cserébe meggyűlölte, annyira, hogy hozatott egy konténert, és kidobta az összes cuccát a saját házából, amit

ott hagyott neki meg a gyerekeknek. Lelkiismeret-furdalását csökkentve, a deszkaház értékével. De a konténer azért fáj. Ettől kezdve érzi úgy, hogy joggal sújtja megvetéssel gyermekei anyját.

– Örült! Épeszű ember nem tesz ilyet! Mindenemet kidobta!

Mondom neki, hogy én mértéktelen fájdalmat látok ebben, nem örületet. A fájdalma pedig arányos az események kegyetlen koreográfiájával. Isaac a feleségétől való válása előtt, alatt és utána ugyanis képről képre közvetítette az életüket Klotilddal! Minden egyes kockáját, mint egy bizzar valóságshow-ban, kiposztolta az FB-re!

Szerelem a sátorban. Szerelem a vízen. Szerelem a csónakban. Szerelem a tengernél. Nagy szerelem csodás kutyánkkal. Nagy szerelem csodás kertünkben. Szerelem szülinapkor. Szerelem a hóban. Szerelem napsütésben. Szerelem az általam készített, mesés teraszon. Szerelem a virágok között, tavasszal. Szerelem gyermekeim társaságában! Ez a kedvence ma is, ezt időről időre újra kiposztolja, és soha nem mulasztja alá írni: ez a kedvenc fotóm! Ha valaki nem tudná. Szerelem, szerelem, szerelem! Szerelem, közös boltunkban.

Isaac bebizonyította posztjaival a világnak és önmagának, hogy jól döntött, amikor elhagyta feleségét. Hisz mindenki láthatta, ők örülten szerelmeseek, és boldogan élnek, míg meg nem halnak.

Hogy milyen lehetett nézni a posztokat az elhagyott, alkoholista feleségnek, munkahelyi kudarcai közepette, a négy közös gyermeküket egyedül nevelve...? Hát. Nem akarom tudni! De a konténer így szinte érthető. Tiszta lapot akart, új életet, egy Isaac-mentes házban. Tette arányos az árulással, amiben Isaac részesítette őt, a holtodiglan-holtomiglan helyett.

Gyermekeitől Isaac elvárta, hogy jóban legyenek Klotilddal, és örüljenek a boldogságuknak. A melegszívű gyermekek örültek. Tulajdonképpen csak az exfeleség volt útban az idillben. No nem sokáig. Meghalt.

A házasságába, a válásába meg exférje egyenes adásban közvetített szerelmi eksztázisába halt bele, szerintem. Isaac mossza kezeit. Ő ott se volt! Semmi köze az egészhez!

Exe ugyanis összejött egy idősebb, nős férfival, és gyermeket akartak, az elköteleződés jegyében. Revansnak tűnik ez is Isaac harsányan tált boldogságáért. Hormonkezelést kaptak, és ikreik születtek. Egy darabig az alkohol eltűnt a házból, de aztán előkerült újra, és nem sokkal a kicsik megszületése után felmondta a szolgálatot az anya hormonnal és alkohollal teli teste. A gyermekei szeme láttára.

A gyerekek voltak csak otthon, amikor az édesanyjuk utoljára rosszul lett. Isaac-ot hívták telefonon, hogy segítsen. Isaac testvére minden kapcsolatot megmozgatta, hogy megmentse Marínát. De már nem lehetett.

Rejtett öngyilkossággént olvasom össze az eseményeket, amikor az ember úgy tesz, mintha élni akarna, de úgy él, hogy belehaljon. Amiért, részben legalább, Isaac felel. Mármint. Vagy nem csinál az ember négy gyermeket egy alkoholistának. Vagy igen. De akkor marad a végsőkig, hordja elvonóra, és vállal minden felelősséget! Szerintem.

De ő látványosan ellovagolt boltjukon a naplementébe, maga mögött hagyva az üres üvegeket, a gyerekkönyveket, a süllyedő hajót. Milyen kapitány az ilyen?! A kapitány marad utoljára, nem? Nem a patkány menekül először, ha süllyed a hajó?

Klotild sugalmazása, kapzsi mohósága nélkül ez nem történt volna meg. A kegyetlen koreográfiáért ő felel. Isaac nem erkölcstelen, magától. De rávehető az erkölcstelenségre, mert gyenge. Azt mondogatták, hogy „jogunk van a boldogsághoz”. Nyilván. De milyen áron és milyen módon?! Az ördög a részletekben, a hogyanban lakik, ugye.

Isaac ma sem mutat megbánást, ellenkezőleg.

– Nekem jól jött, hogy meghalt. Rosszban voltunk, így legalább apa lettem. Odaálltam a gyerekeim mellé, mert nem tehettem mást.

Megpróbált Klotildból faragni anyát. Hogy milyen sikerrel? Nem tisztem eldönteni, de annyit azért mondhatok, hogy amit az ember nem akar, az ritkán sikerül.

– Mi lett az ikrekkel? – kérdem szomorúan.

– A középső lányom neveli őket. Anyjuk helyett anyjuk lett.

Árvát csináltál a gyerekeiből Klotildért! Igaz, lólépésben. Az egyik kamasz lányodból anyát! De nem tehetsz semmiről, hisz ott se voltál, ugye?

Ezt nem mondom, egyelőre magamnak sem. De a hideg a tarkómnál csak kúszik egyre lennebb. Akárhogy volt, én csodálatosnak látom Isaacot! Gyengéd és tökéletes szerető! Úgy szeret, ahogy én szeretem. Csinos, kedves, figyelmes. Annyira, de annyira szeret! Konklúzió?

Nyilvánvalóan jó ember.

Próbálok hinni, amíg csak lehet.

De múltja mozaikként, lassanként összeáll bennem, kockáról kockára, és nyomasztani kezd. Hiába mondogatom magamnak, hogy semmi közöm az egészhez.

Van. Hisz viszket tőle a bőröm, fáj a fejem, befeszül a vállam, beáll az ideg a derekamba, nem tudok lélegezni tőle. Miért nem? Mert én is Klotildal állok szemben. Ahogy annak idején a felesége.

Ugyanattól a történettől szenvedek, mert ez ugyanaz a történet. Csak én a másik végén szálltam be.

Van közöm hozzá. Ha akarom, ha nem. Mert én vagyok a folytatása.

A hideg, hátul a tarkómnál... futkos egyre.

Hetek alatt merem csak kimondani magamnak a kérdést, ami úgy szivárog belém, mint a lassan ölő mérég, amit a boltjukban árulnak a nyomorult patkányoknak, akik keserves kínok közt pusztulnak el, fájdalomban fetrengve... De végül mégis felteszem magamnak a kérdést, halkán, hogy alig halljam.

Mégis, milyen ember képes erre?!

29. A játszma

Piran, 2022.

Igyekszem nem úgy gondolni Isaac feleségére, mint Klotild áldozatára, akit gonosz praktikákkal elstüllyesztett a föld alá, mert útban volt. Mindenesetre eltűnt a föld színéről, és ez jól jött Klotildnak.

Szegény Marína, nyugodj békében!

Akkor most ugye az jön, hogy boldogan éltek, míg meg nem haltak, hisz minden akadályt elhárítottak boldogságuk útjából. De nem az következett. Úgy hét év elteltével elkezdett bejárogatni a boltjukba egy szakállas fazon, olyanféle, mint Isaac, csak fiatalabb, csenevészebb, alacsonyabb, keskeny vállú. Mindig jött valamit venni, csövet, szövet, miegymást, mert vízszerező. Mindig Klotildhoz fordult a kéréseivel, beszélgettek, nevetgéltek. Majd elkezdtek politikai gyűlésekre járni kettesben, Laci és Klotild. Alternatív politikai akcióik sikere kétséges, kétségtelen azonban, hogy ezzel a rossz házasságban élő nő férfival is sikerre vitte kis játékát Klotild. Micsoda dicsőség, elcsábította a magányosan kallódó vízszerezőt.

Gyorsan lebuktak, és nem nagyon tagadott. Ettől csak kívánatosabb lett Isaac-nak, aki mindössze annyit kért tőle, hogy válasszon kettejük közül. De Klotild nem tudott választani.

Három éven át nem ment neki a választás. Ez alatt a három év alatt együtt élt Isaac-kal, vele hált, de közben Laci szeretője is volt, aki pár év múlva átköltözött a feleségétől egy alberletbe, ahová Klotild átjárt hozzá.

Isaac biztosította számára az érzelmi biztonságot, az anyagi biztonságot, a kulturálisan sokszínű életet és a tiszteletre méltó élet látszatát a szigeten. A többit a vízszelőlőtől kapta meg a szárazföldön. Stabil háttérrel tudta várni, hogy nős szeretője őt válassza.

Isaac közben reménykedett. Reménykedett és reménykedett. Egy, kettő, három, majd négy éven át csak reménykedett. Helyt állt férj szerepében, és abban bízott, hogy sikerrel bizonyítja, kettejük közül ő a jobb. Megújult lendülettel szépítette boltjukat, kemencét épített Klotildnak, sepregetett a házuk tájékán.

– Szerintem annyira azért nem bírják egymást!

Mondja Isaac, Klotildék kapcsolatát latolgatva egy beszélgetés közben, és nem tudom nem hallani, hogy három év elteltével még mindig nem tudja kimondani, hogy Klotild beleszeretett Laciba.

Pedig Klotild végül kimondta, hogy Lacival képzelel el a jövőt. Párterápián jelentette be, négy év hintapolitika után. Ettől még maradt minden a régi. Együtt élt Isaac-kal, vitték a közös üzletet, csak épp Isaacnak is lett valakije. Az egyensúlyhoz ez ugye elengedhetetlen.

Isaac elkezdte élni a párhuzamos életeit más nőkkel. A párhuzamosokról pedig jól tudjuk, hogy sohasem találkoznak, csak futnak egymás mellett. Praktikusan kicsit távolabb, a fővárosban lett nője. Így szigeti életüket a hölgy nem zavarta, amúgy is olyasvalaki volt, aki nem sok vizet zavar, akinek úgy is kellett Isaac, hogy közben mással élt.

Ilyesfajta nőből három év alatt hármat fogyaszt. Csereszavatos, fogyóeszköz nők, akiknek funkciójuk volt, személyiségük nem. Róluk mondja az első randevúkon, hogy korrekt kapcsolatai voltak előttem, de szerelem nélküliek.

Egy mondatban meséli el a három történetet, a nevüket sem tudtam meg soha. Kell ennél több ékezebb bizonyíték arra, hogy nem számítottak? Prezentálnia kellett egy barátnőt, különben túl nyilvánvaló lett volna, hogy még mindig Klotildra fáj a foga. De ha kielégülve jár haza... a járulékos haszon mellett az egyensúlynak legalább a látszata fennmarad.

Vendégségbe járt a csereszavatos nőkhöz, egy héten egyszer, egy üveg borral a kezében. A nők „mostak, szoptak, gombot varrtak”, ő meg kiszívta belőlük az életet, utána pedig jóllakva tért haza Klotildhoz. Szerellemmel, és házi kosztal jóllakva.

De a nők közben megbetegedtek, végül kivéreztek, mint akiknek vámpír szívja ki a véré, elfolyt belőlük lassan az élet, kiüresedve, megalázva és megszomorítva heverték Isaac kulturálisan sokszínű, humanista életútja mentén,

amit a Facebookon harsányan hirdetett. A kihasznált és megalázott nők azonban nem látszanak a facebookon. Csak Klotild, meg a humanizmus.

Mindegy, hogy kivel volt éppen! Nem tudott viszonzni érzelmeket, ezért a kapcsolatai ugyanúgy értek véget. A koreográfia állandó. Zsilipel: egy élet itt, egy élet ott. A kettő matematikai összegét elnevezte teljességnek. Az egyik nőt szerette, szolgálta és védte, életével és vérével. Ettől még nem kapta vissza persze. A másikat kihasználta, hogy kibírja a szolgálattételt. A szerelmi háromszögek újratermeléséért így ő felel.

Klotild mosolyogva mossa kezeit, neki semmi köze az egészhez! Eltekintve attól, hogy ő a haszonélvezője.

Isaac *A szürke ötven + árnyalata* címet adja az egyik FB-albumának, ahol erotikus tartalmú női fotókat gyűjt össze, fekete-fehérben. *A Szürke ötven árnyalata*, a könyv és a film is, egy szadomazo történet. Egy nőgyűjtő férfi története, aki csak kínzáson keresztül tud kapcsolódni a nőkhöz, még ahhoz is, akit a maga beteg módján szeret. Isaac az ötven pluszra koncentrált az elnevezéssel, ami az életkorára utal. A szadomazo összefüggést, a történet lényegét valahogy nem tudatosítja.

Elszólás ez a javából, a tudatalatti, mint a szennyes alsónemű, kikandikál. Túpontosan megnevezi a nőkhöz való viszonyát, bevallja, hogy szadista, majd kipoisztolja az FB-re.

Azért lett szadista, mert őt is bántalmazza egy nála erősebb férfi: Klotild. A bántalmazás eszköze köztük az igazság elfedése és kimondhatatlansága. A ködösítés, az elhallgatás, a megnevezhetetlenség, az elodázás. A tisztánlátás és a megértés akadályozása. Klotild bravúros játszmakirálynő, ebben a sportban verhetetlen. Illik rá a kifejezés, hogy megvan a magához való esze: örül Isaac kapcsolatainak, hisz ez legalizálja a szabadságát Laci felé, és Isaac így legalább nem őt nyaggatja a vágyaival, ellenben kiszolgálja és eltartja őt.

Támogató gesztusainak lenyomatát Isaac nyomorult liblingjei felé a Facebook megőrizte. Egyiküknek, közös exkolléganőjüknek, egy idősödő tanárnőnek kedves kommentet is írt Klotild, amikor bécsi kávéit ivott Isaac-kal Bécsben, amit megdicsőülve kipoisztolt az oldalán. Isaac oldalán nincs kint a kép, letiltotta, hiába teggelte be lelkesen a nője.

Klotild FB-kommentje a bécsi kávéhoz.

- Kis családi kirándulás? :)
- Jaj, már annyira vártam! :)
- Jó, hogy összejött. Ez is... Tetszik a hajad, nekem is ilyen kéne! (kis festett szőke fonat, a frufu helyén).
- Jaj, köszi, nagyon szeretem! De sajnos nem mindig van aki befonja...

A két tanár néni felosztja maga között az igazgatóhelyettes bácsit, ha nem is igazságosan, de legalább belterjesen, családiasan. Harmonikus beltenyészet: a lányok kis híján befonják egymás haját. Szó szerint értve.

Abúzus kör: senki nem kapja meg azt, akire vágyik, mert hazugság áldozata az összes szereplő.

Piramisjáték, a tetején Klotilddal. Ő a játék alapítója, és a játék logikájának megfelelően ő visz mindent! A piramis alján Isaac női állnak, az áldozatok, akiken nyugszik a játszma, és akik reményen kívül nem sokat kapnak. Amikor már azt sem, mert egyszer csak rájönnek, hogy mi történik velük, akkor kihullanak a játékból, és jöhet a következő áldozat, aki egy ideig megint hisz Isaacnak.

Így lett Isaacból Kékszakáll, aki az utolsó szobába bezárta az összes elhasznált nőt, aki rájött a kis titkára. Klotild húzta be ebbe a mocsárba, kapzsi megélhetési játszmaival, azzal, hogy Isaac már nem kell neki, de a vagyona igen.

Miért nem védted meg magad a fájdalomtól azzal, hogy továbbálsz, és lezárod ezt a történetet? Mért nem fogadtad el a változást? Miért nem kérted el közös vagyontokból a részed, és építettél új életet belőle? Vártad vissza Klotildot? Mi más értelme lenne ennek az egésznek?! Nem kérdezem meg. Még nem. De a hideg a tarkómnál, egyre feljebb kúszik, és kúszik lejjebb is, már a szívem felé is terjed. Egyre nehezebben nyomom el a makacsul újra meg újra felmerülő kérdést.

Mégis milyen ember képes erre?

Nem kérdezem meg. Mert Isaac az én jó királyfim! Nem volt könnyű megtalálni! Karja erős! Szíve vidám! Nincs is több ily királyfi tán!

Szerelmes vagyok! Minden egyes túl forró vércseppemmel, a hajam tövétől mind a húsz körömöm félholdívéig, szerelmes vagyok ebbe a gyönyörű férfiba! És a szerelem vak!

Szükségem van rád. Boldogok leszünk, amíg élünk. Te meg én. Kettesben!